

Parascheva a ajuns în ținutul său de baștină ca o străină.

În Țarigrad și-a căutat fratele, dar la mănăstire i-au spus că nu mai este cu ei: ajunsese episcop și viețuia departe.

Starețul mănăstirii i-a găsit loc de trai într-o odăiță sărăcăcioasă și îi dădea zi de zi puțină mâncare, iar ea din tot ce primea făcea parte altora.

Ca oarecând în tinerețe, ajuta oamenii: îi îngrijea pe cei bolnavi, îi mângâia pe cei deznădăjduți, îi sfătuia pe cei nedumeriți, și întotdeauna lăuda pe Dumnezeu și pe Maica Lui.

Nu vorbea nimănui despre viața sa. Nimeni nu știa cine este ea.

Când a murit, au înmormântat-o în afara cetății, împreună cu alți oameni străini și săraci.